

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/692/2015
Identifikačné číslo spisu:	5109239204
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5109239204.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Z. I., bytom L., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom D. Dlabača 35, Žilina, IČO: 36 806 498, proti žalovanému Z. G., bytom L., zastúpenému JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, advokátom, so sídlom kancelárie Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, o náhradu škody vo výške 807,25 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27 C 18/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. novembra 2014 sp. zn. 9 Co 937/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. novembra 2014 sp. zn. 9 Co 937/2014 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 28. mája 2014 č. k. 27 C 18/2010-263 čiastočne vyhovel žalobe žalobkyne a priznal jej náhradu škody vo výške 372,49 €. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Rozhodnutie o trovách si vyhradil na dobu do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia veci samej. Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z ustanovení § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 444, § 449 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného došlo u žalobkyne ku vzniku škody z ublíženia na zdraví. Prihliadol na právoplatné rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline, na základe ktorého bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, keď narušil občianske spolunažívanie ublížením na zdraví inému z nedbanlivosti dňa 7.2.2009 tým, že sotil do žalobkyne, následkom čoho si táto poranila koleno na ľavej nohe s dobou práceneschopnosti dva týždne. Vychádzal taktiež zo znaleckých posudkov S., S., z ktorých mal preukázané, že k úrazu žalobkyne - podvrtnutiu ľavého kolena došlo v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, čo pri výške bodového ohodnotenia 20 bodov predstavovalo bolestné v sume 267,40 €. Zároveň súd prvého stupňa priznal žalobkyni rozdiel na zárobku počas práceneschopnosti v sume 97,08 € a náklady na lieky v sume 8,01 €. Za nedôvodnú považoval žalobu žalobkyne v rozsahu 52,5 bodov, lebo žiadnym z objektívnych vyšetrení neboli preukázané zistenia, týkajúce sa nálezu: distenzia skríženého väzu, a preto vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vyhradil túto časť rozhodnutia samostatnému rozhodnutiu po právoplatnosti vo veci samej.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. novembra 2014 sp. zn. 9 Co 937/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, čo do vyhovujúceho výroku, potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), keď sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.); vo výroku, ktorým bola žaloba žalobkyne vo zvyšku zamietnutá, odvolaním nenapadnutom, ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný bol právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil dňa 7.2.2009, keď ublížil na zdraví žalobkyne, následkom čoho bola PN po dobu dvoch týždňov s tým, že ako poškodená bola odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Keďže žalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania konkrétneho skutku, ani odvolaciemu súdu v tomto smere neprislúchalo hodnotiť vykonané dokazovanie inak, než ho vyhodnotil súd prvého stupňa pokiaľ išlo o posúdenie otázky prípadného spoluzavinenia žalobkyne. Následne prvostupňový súd správne vyhodnotil i vykonané dokazovanie pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a zraneniami žalobkyne, keď prihliadajúc na znalecké posudky čiastočne žalobe žalobkyne vyhovel, a preto i v tejto časti bolo potrebné jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Podľa § 224 ods. 4 O.s.p. o trovách odvolacieho konania mal rozhodnúť súd prvého stupňa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a odôvodňuje ho okrem uvedenej vady (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) aj tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vadu konania (odňatie možnosti konať pred súdom) vidí žalovaný v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo náležite odôvodnené a tým je nepreskúmateľné. Predmetné rozhodnutie z uvedených dôvodov žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť. Vyslovila presvedčenie, že nie sú naplnené žiadne dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/. V podrobnostiach poukázala na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia odvolania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa týchto ustanovení.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež dovolaciu argumentáciu žalovaného sa najvyšší súd neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Z obsahu dovolania vyplýva námietka žalovaného, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovaného (viď č. I. 275 spisu) sa písomne vyjadrila žalobkyňa (č. I. 297 spisu), žalovaný ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalobkyne nedoručil.

So zreteľom na to dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade boli naplnené znaky vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Na vady konania, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., je dovolací súd povinný prihliadať bez ohľadu na to, či ich dovolateľ uplatnil alebo neuplatnil (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.